

Osudové setkání

Vítr si pohrával s jejími vlasy a když se otočila, její krása ho znovu ochromila. Pořád nemohl uvěřit, že to není sen, že se ráno neprobudí a nebude zase sám. Našel ji teprve před týdnem, ale jemu to připadalo, jako by ji znal celou věčnost. Při té vzpomínce se usmál. Kdo by si pomyslel, že potká svoji osudovou lásku v zapadlé uličce ležet mezi odpadky a v bezvědomí. Jaké měl ten den štěstí. Kdyby nebyla uzavřena stanice podzemní dráhy, nikdy by se s ní nesetkal. Vzal si ji domů, a když se pak probírala a usmála se na něj, přestal pro něj okolní svět existovat. Existovala jen ona. Staral se o ni a ona mu za to byla vděčná. Zůstala u něj. Prožíval nejkrásnější dny svého života. Znovu se na ni podíval. Usmála se a ukázala směrem k domovu. Usmál se také a vyrazil za ní.

Probudil se do krásného dne a mrzelo ho, že ji dnes musí opustit a jít do práce. Mohl by si ji vzít sebou. Ano vezme ji sebou, to je nápad. Ukáže světu, jaké měl štěstí. Vstal a přešel do kuchyně, kde byla ona. Již týden mu každý den připravovala vynikající snídaně. Miloval její snídaně. Pak se k němu posadila a on ji pozoroval jak před něj pokládá jídlo. Najedli se a on sklídl ze stolu. Cesta do práce mu ubíhala velice rychle. Už se těšil, jak ji všem představí a bude jim vyprávět, jak ji poznal. Všechno vyšlo jak doufal. Jeho spolupracovníci byli nadšení. Živě se s ní bavili, velice ji zajímala jejich práce. Byl překvapen, jak snadno se s nimi spřátelila. Asi je uchvátil její usměv a měkký hlas stejně jako jeho. Tito konzervativní vědci na něj často pohlíželi jako na nerozvážného mladíka, ale teď ho chválili, jaké nádherné děvče si našel. Ptali se ho, jestli už jí řekl, co vlastně vymysleli a jaký podíl na tom měl on. Prozradil jim, že o tom ještě nemluvili. Řekl, že by jí to chtěl ukázat osobně. Vzal ji za ruku a vedl ji do laboratoře. Otevřel dveře trezoru. Před nimi byla malá zkumavka, která měla změnit svět. Ukázal na zkumavku a začal vysvětlovat. Mluvil o paranormálních schopnostech a o tom, že kdo by se této tekutiny napil, byl by schopen je používat. Také hovořil o tom, že o tom ještě nikdo neví a že by to mohlo jeho společnost postavit na nohy. Ona jen nevěřicně zakroutila hlavou a pak se jeho mysl zazámířila v jediné velké bolesti a vytratila se.

Maria se smutně podívala do prázdných očí muže před sebou. „Je mi to líto,“ řekla smutným hlasem. Vzala zkumavku a všechny podklady k místnímu výzkumu. Naposledy se na něj podívala a rozběhla se chodbou zpět. Vběhla do haly, kde ještě seděli všichni vědci a nad něčím debatovali. Usmála se na ně a oni na ni upřeli prázdné pohledy. „Jak je snadné ovlivnit lidskou mysl,“ řekla si sama pro sebe. Vyšla z budovy. Bylo to snadné, lidstvo se o tomto objevu nikdy nedozví. Budova za ní explodovala.

Druhý den se objevila senzační zpráva v novinách. Jedna z menších výzkumných společností zanikla potom, co výbuch plynu zničil její budovu a zabil všechny zaměstnance i s ředitelem společnosti.

Petr „Sláďa“ Sádecký